

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

חברת המסעדות אישיות ורבות חיים
דרך הבעש"ט

גיליון מס' 265 | כט' ניסן התשפ"ב

קדושים

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה תל אביב ירושלים באר שבע
20:00	18:50	
19:59	19:00	
19:57	18:43	
19:58	18:59	

הגיליון הקודש

להצלחה וכל הישועות סער בן זהבה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

ידי"ע ע"י עמותת דרך הבעש"ט עבר. 580660942

בבנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעש"ט שם טוב

אפשר להציע לך טרמפ?

ולאנשים שקשה להם. שאלו את הרב כהנמן זצ"ל, אם הרב רוצה להקים ישיבה, שיקים ישיבה. מדוע הקמת את 'בית אבות'? אמר הרב כהנמן זצ"ל: "אם אני רוצה שיהיה קיום למפעל התורני שלי בישיבה, אני צריך שיהיה לו במקביל מפעל של חסד, כי החסד נותן את הקיום".

'עולם חסד יבנה', הוא יסוד גדול! אם אתה רוצה הצלחה בחיים, תעשה חסד. בתפילה אנו אומרים 'מכלכל חיים בחסד' בפשטות מסבירים, שה' עושה איתנו חסד ונותן לנו חיים. אבל גדולי החסידות הסבירו 'מכלכל חיים' אתה יודע מתי ה' נותן לך חיים? - 'בחסד'! כשאתה עושה חסד, בזכות החסד, ה' נותן לך חיים.

החסד ישפיע עליך לא רק בגשמיות, אלא גם ברוחניות, 'ואתם הַדְּבָקִים בְּה' אֵל-הַיְקִים חַיִּים פְּלִאָה' (דברים ד ט) 'מכלכל חיים' זה לא רק חיים גשמיים, זה גם דבקות בה', חיים רוחניים. אתה רוצה רוחניות? 'בחסד' תעשה חסד. מספרים על ה'דברי שמואל' מסלונים, שהיה משתדל לעזור לאנשים, לעשות איתם כל מיני פעולות חסד, לאחד היה מכין קפה, לשני היה מביא עוגה, שאלו אותו, מדוע הרב טורח? במקום שהרב ישב ללמוד ויהגה בתורה, הרב הולך להכין לזה קפה ולזה עוגה?

ענה להם ה'דברי שמואל': כל החידושים שאני זוכה להם, זה בזכות החסד שעשיתי, כשאני נותן להוא עוגה ולזה כוס קפה, אחר כך יוצאים לי חידושים אחרים לגמרי.

לפי זה מתיישבת שאלת המפרשים שפתחנו בה. התורה רוצה ללמד אותנו כאן יסוד נפלא ביותר - מה המעלה הגדולה שיש לחסד. לכן, קודם כל, התורה מצווה על הקצירה - 'ובקצרתם את קציר ארצכם' מצוות לקט ופאה, להשאיר לעניים תבואה בשדה, לעשות חסד. ורק אחר כך התורה מצווה על הזריעה - 'שדדך לא תזרע פלאים'.

אם אתה זורע על מנת שמהשדה הזאת יצא הרבה עניינים של חסד, לעניים וכו', מזה תזכה לזרוע את השדה שלך. קודם כל תתחיל עם חסד כדי שהחסד יתן קיום לשדה שלך, ולאחר מכן תוכל לזרוע אותה, שהיא תביא לך הלאה והלאה פירות ופרי פירות.

'עולם חסד יבנה' - שנזכה כולנו לקיומו של עולם. שבת שלום ומבורך.

"ובקצרתם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט וכרמך לא תעולל ופרט רמך לא תלקט לעני ולגר תעזוב אתם אני ה' אלהיכם" (ויקרא יט ט-י) בהמשך הפרשה (בפסוק יט) אומרת התורה "את חקתי תשמרו... שדדך לא תזרע פלאים".

מה קודם למי? זריעה או קצירה? בוודאי זריעה. שואלים המפרשים, אם כן, התורה היתה צריכה, קודם כל לצוות על הזריעה ורק אחר כך לצוות על הקצירה, מדוע התורה מקדימה את הציווי 'ובקצרתם את קציר ארצכם' שעוסק במצוות הקצירה, להניח פאה ולקט, לציווי על איסור זריעת השדה כלאים?

שני צדיקים היו בעולם, נח ואברהם אבינו. מנח לא יצא כלום, ואילו מאברהם נבנה העולם. אברהם זכה שממנו יצא העם הנצחי. אנחנו לא מיוחסים לנח, אנחנו נקראים בני אברהם יצחק ויעקב. מדוע נח לא זכה שיצא ממנו עם ישראל?

התשובה היא, "כי אַמַרְתִּי עֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה" (תהלים פט) דוד המלך אומר לנו יסוד: "קיום העולם נבוי על החסד". אברהם אבינו עסק בחסד וזה נתן את הקיום להכל. ולכן ה' מתנהג עם האדם מינה כנגד מידה, כשאתה עושה חסד גם שלא מגיע לשני, עושים איתך חסד גם שלא מגיע לך.

למשגיח בישיבה בה למדתי היתה מכונית ישנה מאוד, אף פעם הוא לא לקח אותה לתיקון, שנים שהוא החזיק איתה מעמד. באחת הישועות שהוא מסר בישיבה, הוא הסביר לנו איך זה שהמכונית מאריכה ימים ושנים. כך הוא אמר, 'כשקניתי אותה, קיבלתי על עצמי, שאני קונה את המכונית, בעזרת ה', כדי שאוכל לעשות איתה חסד, אני נוסע בכביש, רואה אדם מבוגר, אני עוצר, 'לאיפה אתה צריך?'

שימו לב: לא הזקן עם הסלים עצר אותו, הוא עצר לו. כשהמשגיח היה רואה מישהו תקוע ביום חורפי וגשום, הוא היה עוצר מעצמו. 'כן, מה אפשר לעזור?'. השכן צריך עזרה? 'בא שים על הרכב, אני לוקח לך'.

בזכות החסדים עם הרכב, זה נתן לרכב קיום. הרב כהנמן זצ"ל הקים את ישיבת פונוביז', במקביל להקמת והחזקת הישיבה, הוא גם הקים והחזיק את המוסד שנקרא 'בית אבות', זה ממש לא היה עבור זקנים, היה זה בית ספר מיוחד לילדים, היו שם הרבה עולים חדשים, ילדים לניצולי שואה

יש לי שאלה?

לכבוד הרב אני בחור בגיל עשרים וחמש עדיין מצפה לחייו שלי, מה אני יכול לעשות כדי לקרב את הישועה שלי?

תשובת הרב:

בעצם, כל אדם אמור להכין את עצמו לקראת הדבר שהוא מבקש מה', למשל, זוג שמבקשים שה' יביא להם ילדים, לא מספיק להם להתפלל לה', הרבה פעמים ה' רואה שהזוג רבים, יורדים אחד על השני, עוקצים אחד את השני, ה' אומר מה אני יביא להם נשמה, מסכן הילד הזה, אם הוא יכול על ההורים האלה, הם יאכלו אותו חי, הוא יהיה פצוע, פגוע נפשית וגופנית. לכן אפשר לראות זוגות שה' לא מביא להם ילדים, ואפילו שהם מתפללים, כי הם עדיין לא מוכנים לזה. כמובן שיש עוד הרבה סיבות לכך, אבל כשאנחנו מדברים "מה העבודה שלי כדי לזכות בילדים?"

מה יכול לקרב את הזיווג?

התשובה לכך היא: א. תפילות. וב. להיות מוכן לקבל נשמה. איך נהיים מוכנים? על ידי שאדם דואג להכין בית שיש בו חממה, אווירה חמה וטובה בין ההורים, שהנשמה תגיע לבית חם, בית של אהבה, שאדם דואג שיהיה שלום בינו לבין אשתו. זה נקרא שעשית השתדלות לזכות לילדים.

אותו הדבר בשידוך, ה' רוצה להביא לאדם שידוך, אבל צריך להיות מוכן לשידוך, ה' רוצה לראות שאדם לא יהרוס את הזיווג שלו. על הצד שלבחר יש מידות רעות והוא קנאי ושתלטן וכו', ה' אומר אם אני יביא לו את הזיווג שלו הוא יהרוס אותה, יקלקל, ישפיל אותה. לכן ה' מונע מהאדם בנתיים את הזיווג שלו כדי לתת לו הזדמנות להתחזק בתפילות ולהתחזק בעבודת המיידות על מנת להיות ראוי להיות בעל. ההכנה בתקופת הריוקת היא הכנה פנימית, עבודה על האישיות, אין לך דבר שמקרב את הזיווג, יותר מאשר, אדם שעובד על המידות שלו, ומכין את עצמו ככלי

ראוי לקבלת השידוך, להיות בעל חסד, נתינה, הארת פנים שזה א' ב' לבית, איש תקשורת שמתקשר, שמפרגן לזולת, משמים אומרים יש עם מי לעבוד, יש למי לתת את חצי הנשמה שלו, יש כאן בחור, מחייך, מאיר פנים, מדבר יפה עם אנשים, הוא כלי מתאים לקבל שידוך.

התפילות יחד עם ההכנה הזאת, מקרבת את הזיווג של האדם. חשוב מאוד לזכור, זה לא סותר את ההשתדלות הטבעית להיות בקשר עם שדך, 'מזה ומזה אל תנח ידך'. ה' יזכה אותך שהתפילות שלך יתקבלו, יחד עם העבודה הנפלאה - שאתה עושה ותעשה בעזרת ה' - לבנות את עצמך להיות - בעתו ובזמנו - בעל מוכן וראוי, שזה תקשורת נכונה. פרגון לאשה, הרבה הכנעה וענוה, הרבה ויתור ולרדת מהרצונות שלי. בעזרת ה' נזכה לשמוע ממך בשורות טובות בסימן טוב ובמזל טוב לכל עם ישראל. אמן.

שהעולם כולו מכולכל אתה חייב לך קו ברור!

קו דרך הבעש"ט 03-30-90-900 | מארה"ב חייגו 646-585-2987

שב בַּצֵּל ואל תתעצל כי יש תקווה

- אפילו שמצד הטבע אין לי סיכוי אני ממשיכה לקוות לטוב.

"קנה אֶל ה' חֶזֶק וְיִאֲמָץ לְפָנֶיךָ וְקַנְה אֶל ה'" (תהלים כז), אומר דוד המלך מי שמקווה אל ה' התוצאה היא "חזק ויאמץ לבך". התקווה שה' יאריך את ימיה נותנת לה את העוצמה לאסוף ולאסוף עוד ועוד חיטה. היא מקבלת כוחות של עשייה מתוך תקווה בה' ומצליחה להרים כובד פי חמישים ממה שהיא. התקווה נותנת לה כוחות מעל הטבע. זה כוחה של 'התקווה לרחמים של ה'.

שלמה המלך שולח את העצל דווקא אל הנמלה ולא אל הצבי... מדוע?

בעל התניא מבאר ש"העצלות שורשה בעצבות". למשל, זוג אחרי החתונה, הבעל רואה את הכלה יושבת ולא עושה כלום. הוא אומר לה "כבוד הכלה, השעה כבר עשר וחצי עוד מעט ארוחת צהרים, אולי תכניי משהו לאכול? אולי חביתה?? והיא עונה לו "אין לי כח". החתן בטוח שהוא קיבל אשה עצלנית, אבל האמת היא שיש בלבה יאוש שגורם לה לעצבות". יתכן מאוד שאותה כלה אומרת לעצמה "למה שאני אבשל? הרי בטוח לא יצא לי טעים". - זה יכול לנבוע מסיטואציה שחווה בילדותה - כילדה היא הכינה חביתה, והיא נשרפה לה, אמא שלה נכנסה למטבח וצעקה עליה "מה את עושה? כל מה שאת נוגעת - את שורפת" היא הפנימה "אני לא יודעת לבשל", נכנס לה למח שהיא בחיים לא תהיה מסודרת או מוצלחת. יוצא שהיאוש הוא זה שמשבית אותה.

היות והעצלות באה מעצבות שהיא יסוד העפר, לכן מי שיכול להרים אותך זו הנמלה. כיצד?

כבר אמרנו שהנמלה אינה רואה, וידוע ש"עיוור נחשב כמות". אני במקום הנמלה הייתי מכין לי חיטה וחצי, אוכל ואוכל עד שנגמרים לי החיים, והוא. אבל הנמלה לא כך, היא אינה מיואשת, אלא מצפה ומקווה לישועת ה'. לכן שלמה המלך אומר - "לך אל נמלה עצל" כדי שתלמד ממנה - שכמו שהיא לא מיואשת אלא מצפה לרחמים של ה' אפילו שבטבע אין סיכוי, כך אתה, אם תכיר שאתה נמלה, דהיינו כשתגיע למקום של ענווה ושפלות - "אבא, אני מציאאות של נמלה" ה' יתן לך את התקווה הגדולה. כשבן אדם בגאווה, בורא עולם אומר לו "אתה כזה בריין? תסתדר לבד..." ואז הוא נופל לבאר שחת. אבל אם אתה אומר לה "אבא, מי אני בכלל? אני כלום, אני נמלה" אז ה' יתן לך כח עצום של תקווה שירים אותך.

ה' ברא את הנמלה עיוורת, שהיא לא תראה אלא רק תריח, כי ראייה זה לראות טבע, אבל ריח זה רוחניות. הנמלה מסמלת רוחניות, אמונה מעל הטבע. בעקבות התקווה והעשייה המיוחדת שלה

נמשכות כל כך אל הצל? ומה יש לנו ללמוד מכך. • ידוע הסיפור (ברכות נד): על עוג מלך הבשן שרצה להשמיד את ישראל, הלך ועקר הר של שלוש פרסות והרים על ראשו כדי לזרוק עליהם, הביא הקב"ה נמלים שנקבו חור בהר והשתרבו ההר בצווארו, קפץ משה והרגו. כאן אנו מוצאים את הנמלים בעמדת תקיפה... מדוע דווקא הם נשלחו להביס את עוג?

מה הנמלה מלמדת אותנו בעבודת ה'?

המדורש (שם) מביא על חייה של הנמלה: "ואינה

חיה אלא ששה חדשים... אמר ר' תנחומא וכל חייה אינה אלא חיטה ומחצה והיא כונסת את כל אלו. ולמה היא עושה כן? שאמרה שמא יגזור עלי הקב"ה חיים ויהיה לי מוכן לאכול. אמר רבי שמעון בן יוחאי מעשה היה ומצאו בבור שלה שלש מאות כור".

הנמלה חיה בסך הכל חצי שנה ואוכלת במשך כל חייה רק גרגיר חיטה וחצי (!) מדוע היא אוספת כל כך הרבה חיטים? - אמר רבי תנחומא: כל נמלה אומרת לעצמה: "שמא יגזור עלי חיים" - אני מקווה שבורא עולם יאריך את חיי, אני אוספת שיהיה לי מה לאכול.

הנמלה אינה מיואשת, למרות שהיא רואה שכל הנמלים חיות רק חצי שנה, אמא וסבתא שלה גם הן חיו רק חצי שנה, בכל זאת היא עדיין בתקווה שבורא עולם יאריך את חייה.

רואים מכאן שהנמלה היא "סמל התקווה" כמו שאומר רבנו נחמן מברסלב "אין יאוש בעולם כלל"

בפרשת השבוע נצטוונו 'קְדוּשִׁים תְּהִיוּ' - מדרגת הקדושה נמנית בסוף כל המעלות שמונה בעל "המסילת ישרים" בספרו.

שתי המעלות הראשונות הם "זהירות וזריזות" אנחנו נלמד את נושא "הזריזות" שכידוע נלמד מן הנמלה.

• לָךְ אֶל נְמֻלָּה עֲצֵל רָאָה דְרָקִיָּה וְחָכָם" (משלי ו' ו') - שלמה המלך שולח את העצל אל הנמלה, אבל... "רָאָה דְרָקִיָּה וְ...חָכָם", לכאורה היה צריך לומר לעצל "ראה דרכיה ותהיה זריז"?

• ועוד צריך להבין, שמהלשון "דרכיה" משמע שיש לנמלה כמה דרכים ללמד אותנו, אנחנו לא רוצים לוותר לנמלה אנחנו רוצים להחכים וללמוד מה הם דרכי הנמלה?

• אמרו חז"ל (עירובין ק'): "אמר רבי יוחנן, אלמלא ניתנה תורה היינו למדים גזל מנמלה, צניעות מחתול, עריות מיונה..." הנמלה אינה נוגעת אף פעם במה ששייך לחברתה. מדוע דווקא הנמלה זכתה שה' הטביע בה את התכונה הנפלאה הזאת?

• ידוע שהנמלים אינן רואות כלל, כל ההתמצאות שלהם נובעת מחוש הריח. ואנו רוצים להבין מדוע זה כך?

• לנמלה יש כח גופני עצום! היא יכולה לשאת פי חמישים, ואפילו יותר מכך, ממשקל גופה. מהיכן קיבלה הנמלה כוחות איתנים כאלה ביחס לגופה?

• קן הנמלה בנוי בצורה מיוחדת של שלוש קומות וכך מסבירים חז"ל (דברים רבה ה' ב') "ואינה כונסת בעליון מפני הדלף" הנמלה אינה שמה את מה שהיא אוגרת בקומה העליונה כדי שהגשם לא ירטיב את התבואה. "ואינה שמה בתחתון מפני הטחב, אלא כונסת באמצעי" - הנמלה שמה את המזון בקומה האמצעית של הקן. מהו המסר שאנו יכולים ללמוד מכך?

• טבע הנמלה שהיא נמשכת אחר צל! מסופר בגמרא (חולין נז): אמר ר' מרשאיא: נאמר: "לָךְ אֶל נְמֻלָּה עֲצֵל, רָאָה דְרָקִיָּה וְחָכָם, אֲשֶׁר אֵין לָהּ קָצִין שֶׁטֶר וּמְשִׁל, תְּכַיֵּן בְּקִיץ לְחֶמְהָ" (משלי ו, ו-ח) - אמר ר' שמעון בן חלפתא: אלך ואראה אם אמת היא שאין להן מלך. הלך בתקופת תמוז, פרש טלית על קן של נמלים, יצאה אחת מהן ונתן בה סימן. נכנסה ואמרה להן: נפל צל. יצאו. הגביה את הטלית ונפלה חמה. נפלו עליה והרגוה. אמר: מכאן, שאין להן מלך, שאילו היה להן מלך - לא היו נטולות ממנו רשות? השאלה שלנו, מדוע הנמלים

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

בחסות
מוניות ברדיטשוב
נסייעות בין ערוניות בלבד
1700-700-622

אל תתפלאו שהכל חשטנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

תנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום תמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

היא אוספת עד אין סוף ומגיעה להישגים מאד מרשימים.

וכאן הגענו לשלב נוסף, חשוב לא פחות.

יש אנשים שמגיעים להישגים ומיד הולכים ומראים את זה לכל העולם. כל העולם חייב לראות כמה הם מוצלחים. זו טעות גדולה!

התקשר יהודי לספר לי, שיש לו שישה ילדים ברוך ה', אחד אחד בנובונג'יה, כשהם הולכים לבית הכנסת כולם לבושים באותו בגד יוקרתי, יושבים בשקט, עדינים. אחד המתפללים ניגש אליו ואמר לו "אתה צריך לשנות את שם המשפחה שלך לפופקורן, כי כל שנה קופץ לך עוד ילד, כל שנה נולד לך עוד ילד..." הם הרחיבו את הסלון והוסיפו מרפסת שמש. ערב אחד השכנה עלתה ואמרה: 'שלום, רציתי להגיד לכם שאנחנו באמת שמחים בשמחתכם שהרחבתם שיהיה לכם לבריאות, אפשר אולי לראות את הסלון ואת המרפסת?' עשינו איתה סיבוב בבית והיא אמרה 'לבריאות שיהיה לכם, בכיף, באמת שזה לא מפריע לנו'. כל השכנים רק מברכים אתכם.

אתם יודעים מאיפה הוא התקשר אלי? מבית החולים! שלושה חודשים אחרי שהם סיימו את הבניה הוא קיבל התקף לב...".

הנמלה אוגרת בלי סוף, יש לה שלוש מאות כור חיטים מתחת לאדמה ובכל זאת היא מחפשת את הצל! היא לא אוהבת להראות לכל העולם כמה יש לה.

יש כאן מסר אדיר עבורנו: בורא עולם בירך אותך? "אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין" ברגע שאתה תראה לכולם מה יש לך, אנשים יאכלו אותך. בשביל מה לעשות דברים שמוציאים את העיניים של אחרים? יש כאלה מלבישים שישה ילדים אותו הדבר שכולם ידעו שזו אותה משפחה, למה כולם צריכים לדעת שזו אותה משפחה?

הנמלה אוהבת את הצל, כיוון שהנמלה היא סמל "המלילה" שהוא ביטול האני (יורחב בהמשך) וסמל "התקווה" אל ה', לכן היא אוהבת את הצל. כי צל זה צניעות. הדרך להצליח בחיים ולהיות מחובר אל ה', זה על ידי צניעות והסתרה, אל תראה לכל העולם כמה אתה מוצלח, תחפש להיות בצל. לא כולם צריכים לדעת שהבן שלך התקבל לשיבה הכי טובה, לא כולם צריכים לדעת שאתם מחכים ללידה. תלמד מהנמלה לחפש את הצל.

לא סתם שולח אותנו שלמה אל הנמלה, לנמלה יש עוד מסר מיוחד עבורנו:

מה שהנמלה אוגרת, היא שומרת רק בקומה האמצעית של הקן שלה. המסר הוא: חפש את דרך האמצע!!!

יש אנשים שהולכים עם ה', אבל במחילה מכבודכם, מתהלכים עם מראה מוזנת, לא נקי ומסודר, לא

אסתטי, שיער זקן פרוץ. הנמלה מלמדת אותנו לחפש את שביל הזהב בחיבור אל ה', בן אדם צריך להיות נורמלי, שפוי. כשאתה מבקשת ממנו "יבש פה בבית, שים לנו קצת מוזיקה" והוא עונה לה "גברת, נחרב בית המקדש, בבית הזה לא תהיה מוזיקה" היא מנסה - "טוב, אולי תקנה לנו משהו מעניין לאכול שנגוון קצת?". הוא עונה לה "גברת, בכשרות אני לא סומך על אף אחד, אנחנו לא אוכלים מבחוץ". הבית נשאר יבש, ולאכול אוכלים את הלב... וגם כשהיא רומזת לו "נו מה יהיה? אני צריכה אוכל לילדים... אולי תצא קצת לעבוד?" יש לו תשובה מוכנה: "גברת, חסרה לך אמונה! חסר לך ביטחון בה', הקב"ה זן ומפרנס".

זה לא נקרא שביל הזהב של עבודת ה'! זה נקרא לקחת את עבודת ה', עבור ההפקרות שלך!

לא צריך להלביש את הילדים בבגד הכי יקר, ולא בבגד הכי מסכן. תהיה נורמלי וממוצע! זה אחד הכלים היסודיים ביותר של דרך הבעל שם טוב. בלי זה לא התחלנו אפילו...

יש כאלה שאצלם הוא אחד הניסיונות הקשים ביותר, וכמו כל דבר שאנו לומדים, גם כאן, כשרוצים להצליח, יש להתפלל על כך.

עוג מלך הבשן רוצה להשמיד את עם ישראל דווקא על ידי ההר שהוא עפר! הוא רוצה להכניס אותם ליאוש ועצבות - להזכיר להם את 'חסא העגל' וכל שאר העבירות שהם עשו, כדי שיתאשו, שיחשבו שאין להם תקנה אצל ה'. מה עושה בורא עולם? שולח את הנמלה שהיא ההיפך מיסוד העפר, ההיפך מעצבות, כל כולה תקווה, ה' מעביר מסר לעם ישראל האהוב שלו: "ילדים שלי! אל תיפלו ליאוש תמשיכו לחיות עם המסר של התקווה".

כשהמרגלים מגיעים לארץ ישראל הם רואים את הענקים, הם שומעים אותם אומרים: "נמלים יש בכרמים כאנשים" (רש"י במדבר יג לג). מדוע השמיע להם הקב"ה כך? בדיקו בשביל להעביר להם את המסר הזה - "אל תתיאשו! אתם כמו נמלים ועם כח התקווה בה' תוכלו להשיג גם את מה שמעל הכוחות הרגילים שלכם".

בהערת אגב אוסיף, שאף בשואה האיומה אלה שלא איבדו את התקווה הם אלו שהיה להם יותר סיכוי לשרוד.

זה הכח של הנמלה, היא נראית הכי חלשה ומסכנה אבל היא עוברת את כולם. אין לה יותר מחצי שנה לחיות אבל היא לא מתאששת מהקב"ה. ממנה נלמד לא ליפול ביאוש ולקוות אל ה'.

העצל לומד מהנמלה את החכמה שהיא השורש לזריזות, ולכן הפסוק מדגיש - "וְאֵלֶּיךָ דְרָכֶיךָ וְחָכְמָה" - "וחכם" לא "ותזדרז". ומה היא החכמה? ה"יראת

שמים' שנאמר: "וְאֵשֶׁת חֲכָמָה יִרְאַת ה'" (תהלים קיא) - הנמלה מלמדת אותנו איך מתחברים אל ה' ולא נופלים ליאוש, שהוא שורש העצלות, כדברי 'בעל התניא'.

הגזלן - אין לו אמונה ברחמים של ה', הוא שקוע כל הזמן בלתיכונן קומבינות, איך לקחת מאחרים. "אלמלא ניתנה תורה היינו למדים גזל מנמלה" - מי שנגשנת ומקווה כל הזמן שה' ירחם עליה ויגזור לה עוד שנות חיים אינה צריכה קומבינות. אדם שחי עם ה' לא עושה קומבינות עם אף אחד, הוא הולך עם ה' - "מה שמגיע לי מה' אני אקבל".

"קווה אל ה' חזק ויאמץ ליבך" - כשאתה מקווה אל ה' אתה תזכה להרים כפל כפליים ממה שכל אחד מסוגל! לא כח רגיל אלא מעל הטבע. זו הנמלה!

איך הנמלה זוכה לתקווה הגדולה בה', הרי היא עיוורת, ועיוור נחשב כמת, וגם היא חיה רק חצי שנה - איך היא לא נכנסת מזה לדיכאון? אומר הבעש"ט הקדוש: ברגע שאדם מגיע למצב של שיא הריקבון ולומד מזה את שפלותו - הוא מגיע לענווה. במקום להישבר, הוא אומר "אבא, תזכה אותי ללמוד מהמצב הזה שהגעתי אליו שזה האני האמיתי שלי בלעדך, זו המציאות שלי בלעדך" מפה והלאה הקב"ה מתחיל להרים אותו.

נמלה היא מלשון מלילה - דהיינו כריתה ומלילה. כאשר נמלה אוספת את החיטה היא מוללת את ראשה של החיטה לפני שהיא מכניסה אותה לקן, כדי שהחיטה לא תנביט בתוך הקן, שתישאר שם לימים רבים.

המסר שיש לנו לקחת מכך הוא עצום! הנמלה בעצם מוללת וכורתת את ה"אני" שלה. היא מכירה בכך שיש לה רק חצי שנה של חיים ועוד עם עיוורון... ולכן היא מוללת וכורתת את ה"אני" שלה - "אבא, אני מצד עצמי חסרת אונים בלעדך, אין לי יכולת לחיות בלעדי הרחמים שלך". וכיוון שהנמלה מגיעה לעווה, ה' נותן לה את התקווה, לא נותן לה להישבר.

"ראה דרכיה וחכם", לנמלה יש כמה דרכים ללמד אותנו:

תפסיק להיות ביאוש.

תברח מפרסום.

תהיה נורמלי.

צריך לעזור בבית? תעזור. תהיה חייכן, אל תהיה קיצוני לשום כיוון. מה שצריך עושים. ההקצנה היא ההרס הגדול ביותר שיכול להיות.

יהי רצון שה' יזכה אותנו ללכת בדרכיה של הנמלה. אמן כן יהי רצון.

"ואלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפים הנאמנים ומפיצי העלון וב"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"

להצלת נהוראי בן מזריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני | להצלת משי כהן, משי לוי אברהם, משי תמם, שי בן רחל | לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן גוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעומה, לעיר ניסים סימני בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

תעלי במדרגות ולא במעלית!

"מִנַּח טוֹב, בְּשֶׁחֹחַת אֶצְלָא כֹּהֵם"

מוטי: פְּשֵׁהִיטִי יִלְדוֹן בְּגַן שׁוֹשִׁי... אָנִי זֹכֵר הֵיטֵב אֶת הַיָּמִים שְׁבָאוּ אַחֲרַי חַג הַפֶּסַח. חֲזַרְנוּ מִחֻפְשֵׁת פֶּסַח אַרוֹכָה לְגַן, וְהַגְנָנֶת קִבְּלָה אוֹתָנוּ עִם שְׁלֹט עֵנֶק, עָלְיוּ הָיָה מְצַר לִיחַ שֶׁל סְפִירַת הַעֶמֶר קְשֵׁבֶסוֹף הַמְסַלֵּל תְּמוֹנָה שֶׁל חַר סִינֵי עִם שְׁנֵי לִוחוֹת הַבְּרִית. אֲזֵ, לֹא יִדְעֵתִי לְקָרָא אֶת הַמְּלִים "שְׁבַע שְׁבֹתוֹת תְּמִימוֹת תְּהִינָה" אֲבָל הַגְנָנֶת לְמַדָּה אוֹתָנוּ אֶת הַשִּׁיר "וּסְפַרְתֶּם וּסְפַרְתֶּם לָכֶם..." וְעוֹד הַמּוֹן שִׁירִים עַל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְעַל הַצְּפִיָּה לַיּוֹם הַגָּדוֹל. אָנִי זֹכֵר טוֹב אֵיךְ חִפְיִי בְּאַמְתָּ, הָיִיתָ בְּגַן אַוִּירָה שֶׁל הַתְּרַגְּשׁוֹת גְּדוֹלָה.

יוסי: הָאֵם חִיפְתֶּם כְּמוֹ שְׁמַחְפִּים לַחֲתָנָה שֶׁל אַח אוֹ אַחוֹת? מוטי: אֶפִּילוּ יוֹתֵר. אָנִי לֹא מְגֻזֵּם. הַגְנָנֶת מְמַשׁ הָיִיתָ מְלֵהֶבָה אוֹתָנוּ: כָּל יוֹם הָיִינוּ מְדַבְּקִים מְדַבְּקָה, שְׁרִים שִׁירִים, לּוֹמְדִים עַל הַזְכוּת שְׁלָנוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מִקְּדָשׁ. הַגְנָנֶת תִּאָּרָה לָנוּ אֵיךְ כָּל הַגּוֹיִים לֹא רָצוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְכִיצַד אָנְחָנוּ- עִם יִשְׂרָאֵל, אֲמַרְנוּ "נִעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע". וְאֲזֵ הַמְּלֵאכִים קָשְׁרוּ לְרֵאשֵׁנוּ כְּתָרִים. מְמַשׁ הָיִינוּ נִרְגָּשִׁים בְּמִחַד !! יוסי: זֶה מַה שֶׁהָיָה כְּפִשְׁהִיט בְּגִיל חֻמֶשׁ. וְמָה קוֹרָה הַיּוֹם? מוטי: בְּדִיק הַגְּעֵת לְנִקְדָּה הַמְרַפְּזִית. הַיּוֹם אָנִי מְמַשׁ לֹא מְתַרְגֵּשׁ, זֶה מְבַחֲנִיתִי עוֹד יוֹם שְׁעוֹבֵר בְּלִיחַ שְׁנָה, וְאָנִי לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ מְחַדְּשִׁים אֶת הַהֲתַלְהָבוֹת הַזֵּה. הָאֵם אַתָּה תוֹכֵל לַעְזוֹר לִי? יוסי: "דְּרָךְ הַבַּעַל שֶׁם טוֹב" וְדַאי תוֹכֵל לַעְזוֹר לָךְ. הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁהַהֲתַלְהָבוֹת הַיּוֹם לֹא שְׁלָנוּ. רַק הַשֵּׁם הוּא זֶה שְׁמַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ שֶׁפַּע שֶׁל הַהֲתַלְהָבוֹת וְשִׁמְחָה בְּעַבּוּדַת ה', רַק הוּא נוֹתֵן לָנוּ בְּלֶב צְפִיָּה לַיּוֹם מִתּוֹן תּוֹרָה. מַה שְׁנוֹתֵר לָנוּ זֶה לְהַפִּיר שֶׁהַכֵּל מְמַנֵּן, וְלִבְקָשׁ וְלְהַתְּפַלֵּל כָּל יוֹם מִקְּדָשׁ: "אֲנָא, ה', תְּזַכֵּנָה אוֹתִי לְחֻכּוֹת לַיּוֹם הַשְּׁמִיחָה הַגְּדוֹל שֶׁל מִתּוֹן תּוֹרָתָנוּ, שְׁאֵשְׁמַח וְאֶתְרַגֵּשׁ כְּמוֹ חֲתָנָה שֶׁל אַח אוֹ אַחוֹת, שֶׁתִּתֵּן לִי הַהֲתַלְהָבוֹת וְאֶהֱבֵת ה' - כְּמוֹ שֶׁרַק אַתָּה יְכוֹל לַתֵּת."

מזל טוב ! יום מתן תורה קרב וקבא ! שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ לְקַבְּלוֹ בְּלֶב שְׁמִיחַ !

מה קרה לי אחרי שחזרתי בתשובה? פתאום גילתי את העולם הרוחני, פתאום הבנתי שיש מצוות עשה ומצוות לא תעשה. התחלתי ללמוד על התורה הקדושה וכל כך שקעתי בעולם הרוח, עד שלאט לאט התחלתי להזניח את הגוף הגשמי, במקום הליכות שנהגתי לעשות בכדי לשמור על הגוף, למדתי הלכות. בכדי לשמור על קדושת הגוף, כבר לא היה אכפת אם הבגד יפה עלי, היה חשוב לי רק הצניעות. את האוכל הבריא שאכלתי - זנחתי כי התעסקות עם בריא או לא בריא לא חשוב ... במקום זאת בררתי - האם האוכל כשר או לא כשר. לאט לאט הגעתי למצב שכל כולי בתפילות ולימוד תורה ולא שמתי לב לעולם הגשמי שלי. החלה הידרדרות.... בכל התחומים.

הבית הפך למוזנח ופחות נקי (תפילות כאלו וסגולות כאלו ותהילים ועוד תפילה...) אני הפכתי למוזנחת ופחות נקיה. הבגדים היו צנועים אבל ממש לא יפים (ואני עדינה) וכל הזמן שהעירו לי עניתי שאין עוד מלבדו... השם יעזור לי! חברים שהכירו אותי לפני התשובה, התרחקו. ובכלל אם הייתי צריכה לייצג את השם בעולם הזה, היו מעבירים אותי מהתפקיד. חברה מהעבר אמרה לי בכנות שאני מוזנחת ופחות שמחה. אבל למה זה קרה כך? בסך הכל רציתי להתקרב להשם.

הסתכלתי לשמים מאין יבוא עזרי? עזרי הגיע מהשיעורים של דרך הבעל שם טוב. - כבוד הרב, חברתי אמרה לי שאני הפכתי למוזנחת מאז שחזרתי בתשובה! - אשת חיל, הידעת שיש קומות לאדם היהודי ואין לדלג על שום קומה? -בקומה הראשונה יש את הגוף. מה מזין את הגוף? אוכל טוב ובריא וגם הליכה. לשמור על בריאות הגוף. מה קורה אם הגוף לא מקבל את כל אבות המזון או לא זז? הגוף נחלה (חס ושלום). קומה שניה נקראת נפש. מה מזין את הנפש? חוס ואהבה, תחושת שייכות והכי חשוב מילים טובות. מתי הנפש מתפתחת הכי הרבה? בגיל הבגרות מגיל 13 עד 20 אז שם כדאי וצריך לתת הכי חוס ואהבה יותר מהילדים הקטנים אפילו (מדהים!!!) ומה קורה אם הנפש לא מוזנת? היא יורדת בטעות לקומה אחת לחפש אוכל! כשאתה לא מרגיש אהוב אתה אוכל (הנה הסוד לאכילה הריגשית שלי) ואז מגיעים לקומה השלישית שם נמצאת הרוח. מה מזין את הרוח? תפילה! אמונה שהכל יהיה טוב! שיחה עם בורא העולם! זה נותן לך רוח במפרשים לטוט קדימה לנוע ולהתקדם. מה קורה אם הרוח לא מוזנת? לאדם אין כוח להזיז את עצמו מנקודה לנקודה ולהתקדם. האדם חסר רצון להשתנות כי הוא לא מאמין שזה אפשרי. הוא יורד לקומה 2 לחפש חוס ואהבה למרות שדרך התפילה והאמונה הוא יכול לקבל זאת מהשם! ואם הוא לא מוצא בקומה 2 חוס ואהבה הוא יורד לקומה 1 תנחשי למה? -לאכול טוב! (שוב האכילה הרגשית) בקומה הרביעית נמצאת הנשמה. מה מזין את הנשמה? תורה. אדם יכול שיהיה לו גוף טוב, עם חוס ואהבה וגם אמונה ורוח טובה והוא ירגיש שמשחו חסר לו. מה זה יהיה? לימוד תורה. זה האוכל לנשמה. מה קורה אם אין אוכל לנשמה? בטעות יורדים קומה ועם הרוח מנסים להשיג אולי עוד רכב? אולי עוד בית? אולי עוד ועוד.... אבל הכל מדומיין את השקט מקבלים מלימוד תורה. ויש קומה חמישית שהיא חיה. מה מזין את החיה? הידיעה שלא אתה לומד את התורה אלה השם מזכה אותך לזה. לא אתה עושה את החיל הזה... השם מרחם עליך! משכן החיה הוא מחוץ לאדם ולא בתוכו. יש עוד קומה שמגיעה ממש לשמים, והיא נקראת יחידה. מעטים מצליחים להגיע אליה... שם את משיגה שאין בכלל אותך, יש רק את הבורא - קומת ה'אין עוד מלבדו'.

עכשיו תקשיבי אשת חיל יקרה: כשאת עובדת את השם אין לך אפשרות לדלג על קומות! קומה על קומה לפי מבנה מסודר. כשאת חוזרת בתשובה וישר הולכת על קומה השישית שאין עוד מלבדו.... ואת מזניחה את עולם העשייה - זאת לא עבודה נכונה. קודם כל תהיי בת אדם! תדאגי לגוף שלך, לניקיון, להזנה בריאה ולהליכה סבירה. אחר כך תדאגי לקומת הנפש שלך שבבית שלך יהיה חוס ואהבה ומילים טובות לכל הסובבים אותך. תדאגי שאת ובעלך תהיו חברים והילדים יספגו המון חוס ואהבה ואז תדאגי לקומת הרוח שלך שזוה תפילה, ומשם הלאה. כשלמדתי את השיעור הזה מהרב הבנתי שאין לי רשות להזניח את בריאות הגוף וגם לא את החוס ואהבה והמילים הטובות לנפש שלי. ואני בטעות קפצתי ישר.... לאין עוד מלבדו - קומה שישייה. זה מבין השיעורים הכי מצילי חיים ששמעתי! היהדות רוצה אותי בקו הסיום עם הגוף! עם העולם הגשמי! הבעל שם טוב הקדוש אומר: "נשמה ללא גוף הוא מלאך ולא אדם אדם בלי נשמה ממור ולא אדם" צריך לעבוד את השם עם הגוף שניתן לנו לפי קומת האדם.

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

